

Arrest

nr. 149 752 van 16 juli 2015
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 2 maart 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 januari 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 5 maart 2015 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CHATCHATRIAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 18 juli 2014 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. Op 14 januari 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing die gemotiveerd wordt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 18.07.2014 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft. De familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3° die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen; ...

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 36 van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

2°worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen.'

Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor:

- postassignaties; rekeninguittreksels; brieven Rijksdienst voor Pensioenen dd. 03.02.2014 en 09.04.2014 attest van de Rijksdienst voor Pensioenen dd. 05.06.2014: uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt dat de referentiepersoon een 'inkomensgarantie voor ouderen' of IGO ontvangt. Echter, gezien dit IGO-bedrag wordt beschouwd als een aanvullend bijstandsstelsel, wordt het niet in aanmerking genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit onderzoek van het administratief dossier blijkt dat hij geen aanspraak kan maken op enige verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981."

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wensen neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. **controle**

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het proportionaliteitsbeginsel.

3.1.1. Haar eerste middel zet de verzoekende partij uiteen als volgt:

“Dat, algevolg van de verzoekers betekende beslissing met bevel om het grondgebied te verlaten, verzoeker niet langer in België kan verblijven en België dient te verlaten en van zijn in België wonende naaste familie wordt gescheiden.

Dat dit een verregaande ingreep is op zijn recht op een privé-en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

Art. 8 van het E.V.R.M. bepaalt :

" 1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen".

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel¹.

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven.

In concreto betekend dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt².

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelde reeds dat een essentieel element voor de beoordeling van de proportionaliteit van de maatregel is de ernst van de door verzoeker gepleegde inbreuken³.

1 Hof Mensenrechten 21 april 2005 (Yusuuf t. Nederland), T. Vreemd., 2005, afl. 2, 158-159, noot G. MAES.

2 PARMENTIER, S., "De uitwijzing van criminele vreemdelingen en het recht op een gezinsleven", T.Vreemd. 1992, 318-324, noot bij EHRM, Beldjoudi v. Frankrijk, 26 maart 1992.

3 Hof Mensenrechten 13 februari 2001 (Ezzouhdi t. Frankrijk), Rev. dr. étr. 2001, afl. 113, 273, Rev. trim. D.H. 2002, afl. 52, 959, noot M. DEMBOUR en T. Vreemd., 2001, afl. 3, 237.

Dat de beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel is, daar deze enkel als gevolg heeft dat verzoekers recht op zijn privé-en gezinsleven, meer bepaald zijn verblijf in België, waar hij zijn leven heeft opgebouwd en waar zijn naaste familie woont, geschonden wordt en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissing.

Nergens blijkt dat verweerder een correct evenwicht probeerde te vinden tussen het beoogde doel en de ernst van de inmenging. Noch blijkt dat hij een belangenafweging deed met betrekking tot de huidige gezinssituatie van verzoeker."

3.1.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

3.1.3. Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de

bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip '*familie- en gezinsleven*' noch het begrip '*privéleven*'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip '*privéleven*' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil

of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

3.1.4. Daargelaten de vraag of de verzoekende partij een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aannemelijk maakt, herinnert de Raad er aan dat artikel 8 van het EVRM erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven. Evenwel benadrukt de Raad dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is.

Betreft het een situatie van eerste toelating, wat hier het geval is aangezien de verzoekende partij immers een aanvraag indiende om een verblijfskaart van een familielid van een Belgisch onderdaan en er haar geen bestaand verblijfsrecht werd ontnomen, dan moet volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de *'fair balance'*-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8, eerste lid van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, par. 89).

De Raad benadrukt, dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. Wanneer er een aanvraag om verblijfskaart als familielid van een Belg wordt ingediend, houdt dit in dat de verzoekende partij moet voldoen aan de daartoe wettelijk vastgestelde voorwaarden, neergelegd in artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Uit onderhavig arrest blijkt dat op goede gronden werd beslist dat de verzoekende partij daaraan *in casu* niet voldoet.

3.1.5. Uit het administratief dossier, noch uit het verzoekschrift blijkt dat er onoverkomelijke hinderpalen worden aangevoerd of vastgesteld kunnen worden voor het leiden van een gezins- of privéleven elders.

Zoals reeds aangegeven komt het de verzoekende partij toe om op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

De loutere omstandigheid dat de verzoekende partij in België verblijft waar zij haar leven heeft opgebouwd en waar haar naaste familie woont, vormt op zich geen hinderpaal om het privé- en familieleven elders of in het land van herkomst verder te zetten. De verzoekende partij toont niet met concrete gegevens aan waarom het onmogelijk zou zijn om het gezins- of privéleven elders of in haar land van herkomst verder te zetten.

3.1.6. Voorts stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing niet leidt tot een definitieve verwijdering van het Belgische grondgebied. Deze heeft enkel tot gevolg dat de verzoekende partij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De bestreden beslissing sluit niet uit dat de verzoekende partij een visum aanvraagt met het oog op gezinshereniging in België of een nieuwe aanvraag indient in België zodra voldaan is aan de wettelijke voorwaarden. Een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het privé- en familieleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228), minstens toont zij dit niet aan in het verzoekschrift.

3.1.7. De verzoekende partij toont aldus niet aan dat de bestreden beslissing een wanverhouding veroorzaakt heeft tussen haar belangen en de belangen van de Belgische staat. Een disproportionele belangenafweging wordt niet aangetoond. Er is bijgevolg geen sprake van een gebrek aan eerbiediging van het privé- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat niet het geval is.

3.1.8. Bovendien wordt opgemerkt dat in zoverre de verzoekende partij de mening lijkt toegedaan dat artikel 8 van het EVRM een motiveringsplicht inhoudt, dit niet kan afgeleid worden uit dit verdragsartikel en de verzoekende partij maakt dit ook niet aannemelijk. In zoverre de verzoekende partij van mening lijkt te zijn dat artikel 8 van het EVRM zou vereisen dat uit de motieven van de bestreden beslissing moet blijken dat de overheid tot een onderzoek van de eventuele schending van artikel 8 van het EVRM is overgegaan of tot een belangenafweging met betrekking tot de privébelangen conform artikel 8 van het EVRM, kan zij niet gevolgd worden. Het volstaat dat de overheid dit impliciet heeft gedaan. Artikel 8 van het EVRM omvat geen dergelijke motiveringsplicht.

3.1.9. Er is bijgevolg geen sprake van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, noch van een schending van het proportionaliteitsbeginsel.

3.1.10. Het eerste middel is ongegrond.

3.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 40ter en 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, van het rechtszekerheidsbeginsel, van de hoorplicht, van de rechten van verdediging, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht. De verzoekende partij voert eveneens een manifeste beoordelingsfout aan.

3.2.1. Het tweede middel licht de verzoekende partij toe als volgt:

“2.1

Dat verzoeker opmerkt dat verweerder geenszins op een afdoende manier motiveert waarom met de volledige inkomsten van verzoekers moeder geen rekening werd gehouden bij de beoordeling van verzoeker s aanvraag en waarom deze niet kunnen beschouwd worden als het beschikken door verzoeker over “stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen”.

Dat immers verzoekers moeder over een “inkomensgarantie voor Ouderen” beschikt.

Dat verweerder in de weigeringsbeslissing onterecht stelt dat “inkomensgarantie voor Ouderen” dient beschouwd te worden als een “aanvullend bijstandsstelsel” en derhalve niet in overweging kan worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van verzoekers moeder.

Dat verzoeker verwijst naar het art. 40ter Vw waarin aangaande de “stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen” het volgende wordt gesteld : “2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen”. Dat in voormeld artikel uitdrukkelijk wat onder “aanvullende bijstandsstelsels” wordt begrepen opgesomd wordt.

Dat “inkomensgarantie voor Ouderen” geenszins in het art. 40ter Vw. beschouwd (en vermeld) wordt als “middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels”.

Dat verzoeker opmerkt dat zijn moeder, mevrouw S.E.G. (...), geboren is op 5 maart 1949, en dus binnenkort 66 jaar oud zal zijn.

Dat zijn moeder dus pensioengerechtigd is en bovendien, gezien haar leeftijd, geenszins nog ergens aan de slag kan of als zelfstandige winstgevende activiteiten kan opstarten.

Dat derhalve verzoekers moeder noodgedwongen dient beroep te doen op “inkomensgarantie voor Ouderen”.

Dat derhalve verweerder heeft nagelaten rekening te houden met de leeftijd van verzoekers moeder en op een afdoende manier te motiveren waarom zijn inkomsten, waarop zij als bejaarde beschikt, niet kunnen beschouwd worden als het beschikken over “stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen”.

Dat er in casu schending is van het artikel 40ter Vw. van het rechtszekerheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht en van een manifeste beoordelingsfout

Dienaangaande verwijst verzoekster naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 7 mei 2014 nr. 123.609 waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat het art. 40ter Vw. op limitatieve wijze opsomt wat onder “aanvullende bijstandsstelsels” wordt verstaan, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen.

2.2

Dat voorts dient te worden vastgesteld dat krachtens artikel 42, § 1, tweede lid Vw., indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, Vw. niet voldaan is, verweerder in zo’n geval gehouden is een behoefteanalyse te doen.

Dat nergens blijkt uit de motieven dat een grondige behoefteanalyse door verweerder werd uitgevoerd.

De bestreden beslissing bevat geen verwijzing naar artikel 42, § 1, tweede lid Vw.

Dat verzoeker opmerkt dat verweerder heeft nagelaten, alvorens een beslissing te nemen, zich voldoende te informeren bij verzoeker en de referentiepersoon, hen te horen minstens in het kader van een zorgvuldig onderzoek hen aan te schrijven/uit te nodigen bijkomende stukken aangaande hun totale maandelijkse onkosten voor hun huishouden neer te leggen.

Geenszins werd verzoeker uitgenodigd bewijzen aangaande de volledige maandelijkse uitgaven voor hun huishouden neer te leggen.

Dat derhalve geenszins verweerder, zonder een voorafgaandelijke uitvoering van een behoefteanalyse,

in de bestreden beslissing kon stellen dat verzoeker en haar ascendent niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt.

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van de artikelen 40ter en 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht, van de hoorplicht en van verzoeker s rechten van verdediging.

Verweerder heeft de beslissing niet zorgvuldig voorbereid daar hij niet beschikte over alle relevante elementen om met kennis van zaken de beslissing te kunnen nemen.”

3.2.2. In een eerste onderdeel van het tweede middel beroept de verzoekende partij zich aldus op de schending van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht. Eveneens voert zij een manifeste beoordelingsfout aan.

3.2.2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.2.2.2. Waar de verzoekende partij stelt dat de verwerende partij niet afdoende motiveert waarom met de volledige inkomsten van haar moeder geen rekening werd gehouden bij de beoordeling van haar aanvraag en waarom deze niet kunnen beschouwd worden als het beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, kan ze niet gevolgd worden. Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij de inkomsten van haar moeder heeft willen bewijzen door documenten waaruit blijkt dat de referentiepersoon een inkomensgarantie voor ouderen ontvangt. In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat het bedrag ontvangen in het kader van inkomensgarantie voor ouderen deel uitmaakt van het aanvullend bijstandsstelsel. Aangezien in de bestreden beslissing duidelijk wordt aangegeven, onder verwijzing naar en citering van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, dat bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen geen rekening wordt gehouden met middelen verkregen uit aanvullende bijstandsstelsels, is de bestreden beslissing afdoende gemotiveerd door duidelijk aan te geven dat de middelen die als bewijs van de (stabiele, toereikende en regelmatige) bestaansmiddelen worden voorgelegd (inkomensgarantie voor ouderen) deel uitmaken van de aanvullende bijstandsstelsels. Het kernelement of determinerende redenering van de bestreden beslissing, welke duidelijk naar voren komt in de bestreden beslissing, is dat de middelen die voorliggen ten bewijze van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen middelen zijn die deel uitmaken van het aanvullend bijstandsstelsel en dus niet in aanmerking mogen worden genomen bij de berekening van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Gelet op voorgaande kan de verzoekende partij ook niet dienstig voorhouden dat de verwerende partij niet afdoende motiveerde waarom de inkomsten waarover haar moeder als bejaarde beschikt, namelijk de inkomensgarantie voor ouderen, niet kunnen beschouwd worden als het beschikken over 'stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen'.

3.2.2.3. De opgeworpen schending van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht worden verder onderzocht in het raam van de toepasselijke wettelijke bepalingen artikel 40bis *juncto* artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partij beriep zich ten overstaan van het bestuur op het gegeven dat zij een familielid is van een burger van de Unie / Belg in de zin van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

[...]

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;"

Artikel 40ter, eerste lid en tweede lid, eerste streepje van de vreemdelingenwet stelt vervolgens:

"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument. en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

- [...]”.

3.2.2.4. *In casu* oordeelt de verwerende partij dat de verzoekende partij het verblijfsrecht als familielid van een Belg niet kan genieten, nu het inkomen van de referentiepersoon bestaat uit een inkomensgarantie voor ouderen hetgeen middelen betreffen die worden verkregen uit een aanvullend bijstandsstelsel die overeenkomstig artikel 40ter van de vreemdelingenwet niet in aanmerking worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen.

De verzoekende partij betwist deze motivering in een eerste onderdeel van haar middel en stelt dat de verwerende partij onterecht stelt dat de inkomensgarantie voor ouderen dient beschouwd te worden als een ‘aanvullend bijstandsstelsel’. Haar betoog komt er in wezen op neer dat artikel 40ter van de vreemdelingenwet op limitatieve wijze bepaalt welke middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels niet in aanmerking worden genomen en de inkomensgarantie voor ouderen hierbij niet uitdrukkelijk wordt vermeld.

De Raad oordeelt evenwel dat, in tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partij voorhoudt, uit artikel 40ter van de vreemdelingenwet niet blijkt dat enkel “het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen”, hetzij wat expliciet is opgesomd in deze bepaling, buiten beschouwing moeten gelaten worden bij het bepalen van de bestaansmiddelen. Bedoeld worden ook de inkomsten gegenereerd uit “aanvullende bijstandsstelsels”. Gelet op de algemene bewoordingen van het begrip “aanvullende bijstandsstelsels” vervat in de wettekst, kan uit deze wettekst niet worden afgeleid dat bepaalde tegemoetkomingen bij gebreke van een expliciete opsomming van een specifieke bijstandsbijslag, bestaansmiddelen zijn waarmee rekening dient te worden gehouden.

Het begrip “aanvullend bijstandsstelsel” voorzien in artikel 40ter van de vreemdelingenwet is een generieke term die het verzekeren van een minimaal niveau van bestaanszekerheid omvat, met name de sociale minimumvoorzieningen en de maatschappelijke dienstverlening. Deze categorie beoogt de basisbescherming te verzekeren van personen die geen (voldoende) inkomenszekerheid hebben weten te verwerven door hun eigen participatie op de arbeidsmarkt en die, als gevolg daarvan, evenmin gerechtigd zijn op prestaties van de klassieke sociale verzekeringen. De toegang tot deze stelsels is in beginsel onderworpen aan de voorwaarde dat de aanvrager over onvoldoende bestaansmiddelen beschikt. Het kan niet ernstig betwist worden dat de inkomensgarantie voor ouderen, voorheen het gewaarborgd inkomen voor bejaarden genoemd onder deze categorie van bijstand valt (S. Bouckaert, Documentloze vreemdelingen, Grondrechtenbescherming doorheen de Belgische en internationale rechtspraak vanaf 1985, pagina 295 e.v.).

De aanvullende bijstandsstelsels omvatten het leefloon, de inkomensgarantie voor ouderen, de gewaarborgde gezinsbijslag, de tegemoetkomingen voor gehandicapten en de tegemoetkomingen voor hulp aan bejaarden (<http://socialsecurity.fgov.be/docs/nl/publicaties/overzicht/2012/beknopt-overzicht-2012-l.pdf>, pagina 646; http://www.belgium.be/nl/familie/internationaal/buitenlanders/sociale_zekerheid/), (J. Van Langendonck, Handboek Socialezekerheidsrecht, p. 12 en 787) en werken anders dan de klassieke sociale verzekeringen niet op basis van individuele bijdragebetalingen maar worden gefinancierd uitsluitend door overheidsmiddelen.

Verder dient de doelstelling van artikel 40ter van de vreemdelingenwet in acht te worden genomen: het voorkomen dat de aanvrager ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk (GH, 26 september 2013, nr. 123/2013: *“Tevens werd de noodzaak aangevoerd om de voorwaarden voor gezinshereniging bij te sturen teneinde te voorkomen dat de gezinsleden die zich in België komen vestigen, ten laste vallen van de overheid of dat de gezinshereniging in menonwaardige omstandigheden zou plaatsvinden.”*).

Tot slot wijst de Raad erop dat de Raad van State in zijn beschikking nr. X van 20 november 2012 expliciet heeft geoordeeld dat de inkomensgarantie voor ouderen valt onder het begrip *“aanvullende bijstandstelsels”* zoals bedoeld in artikel 40ter van de vreemdelingenwet en dat deze niet in rekening moet worden genomen voor de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. (*“Considérant que l'article 40ter de la loi du 15 décembre 1980 impose à la partie adverse et, en cas de recours, au juge du Conseil du contentieux, de vérifier la condition d'existence dans le chef des ressortissants belges, ascendants de l'étranger qui les rejoint, de « moyens de subsistance stables, suffisants et réguliers »; que cette évaluation doit tenir compte de « leur nature et de leur régularité » et ne doit pas tenir compte des « moyens provenant de régimes d'assistance complémentaires »;*

Considérant par suite qu'il ne peut être reproché au juge du Conseil du contentieux d'avoir fait une lecture inexacte de l'article 40ter précité, en considérant que les conditions de cet article n'étaient pas remplies en l'espèce, pour le motif déjà retenu par la partie adverse et que le juge administratif fait sien, que la garantie de revenus aux personnes âgées (XXXXX) « rentre dans la catégorie des moyens provenant des régimes d'assistance complémentaires » et « ne peut être prise en compte dans l'évaluation des moyens de subsistance stables, suffisants et réguliers tels que visés par l'article 40ter de la loi ». ”)

Gelet op hetgeen voorafgaat, komt het de Raad niet kennelijk onredelijk voor en evenmin strijdig met artikel 40ter van de vreemdelingenwet waar de verwerende partij *in casu* geen rekening hield met de inkomensgarantie voor ouderen van de moeder van de verzoekende partij voor de begroting van de door artikel 40ter van de vreemdelingenwet vereiste bestaansmiddelen. Met betrekking tot een door de verzoekende partij in dit verband aangevoerd arrest van de Raad kan het volstaan op te merken dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben.

3.2.2.5. Met het opmerken dat haar moeder binnenkort 66 jaar oud zal zijn, pensioengerechtigd is en gezien haar leeftijd nergens nog aan de slag kan of als zelfstandige winstgevendende activiteiten kan opstarten, dat zij derhalve noodgedwongen beroep dient te doen op de inkomensgarantie voor ouderen, dat de verwerende partij heeft nagelaten rekening te houden met de leeftijd, toont de verzoekende partij geenszins aan dat de motieven van de bestreden beslissing onjuist of kennelijk onredelijk zouden zijn. De verzoekende partij toont niet aan waarom de verzoekende partij, in het kader van het onderzoek naar de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen door de referentiepersoon, rekening diende te houden met de leeftijd van voornoemde persoon. Geen enkele wetbepaling vereist dat de verwerende partij bij voormeld onderzoek naar het beschikken over voldoende bestaansmiddelen rekening houdt met de leeftijd van de referentiepersoon.

3.2.2.6. De uiteenzetting van de verzoekende partij laat niet toe te besluiten dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 40ter van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen. Evenmin toont de verzoekende partij het bestaan van een manifeste appreciatiefout in hoofde van de verwerende partij aan.

3.2.2.7. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

3.2.2.8. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME

(eds.), Beginselen van behoorlijk bestuur, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349). Uit de bespreking van de voorafgaande onderdelen blijkt geenszins dat de gemachtigde niet overeenkomstig de geldende bepalingen heeft gehandeld. Het rechtszekerheidsbeginsel is bijgevolg niet geschonden.

3.2.3. In een tweede onderdeel van het tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 40ter en 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, van de motiverings- en zorgvuldigheidsplicht, van de hoorplicht en van de rechten van verdediging. Eveneens voert zij het bestaan van een manifeste beoordelingsfout aan.

De verzoekende partij betoogt dat er geen behoefteanalyse werd uitgevoerd.

Artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt:

“Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40 bis, § 4 , tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid , niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

Samen met de verwerende partij moet worden vastgesteld dat het bestaan van toereikende bestaansmiddelen niet werd aangetoond. De inkomsten, zijnde een inkomensgarantie voor ouderen, van de Belgische onderdaan in functie van wie de verzoekende partij gezinshereniging vraagt, komen niet in aanmerking ter bepaling van de bestaansmiddelen.

Gelet op het ontbreken van enig bewijs van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zoals vereist in toepassing van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, diende de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet te beoordelen welke bestaansmiddelen de familieleden nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden, in toepassing van artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet. De verwerende partij diende *in casu* geen verdere “behoefteanalyse” te doen in toepassing van artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet. Indien slechts inkomsten worden voorgelegd die geen deel uitmaken van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen dringt het onderzoek in toepassing van artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet zich niet op (naar analogie: RvS 11 juni 2013, nr. 223.807). Gelet op deze vaststelling diende de verwerende partij de verzoekende partij niet bijkomend te contacteren om haar onkosten op te vragen of te horen.

Een schending van de artikelen 40ter en 42, § 1 van de vreemdelingenwet, van de motiverings- en zorgvuldigheidsplicht, van de hoorplicht of van de rechten van verdediging, is niet aannemelijk. Ook op dit punt toont de verzoekende partij niet aan dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3. In een derde middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: richtlijn 2003/86/EG), van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht, van de hoorplicht, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsprincipe en de rechten van verdediging.

3.3.1. De verzoekende partij verwijst naar artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat bij de afwijzing van een verzoek tot gezinshereniging alsnog rekening dient te worden gehouden met de aard en de hechtheid van de gezinsband, de duur van het verblijf alsmede het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met het land van herkomst, dat zij aldus overeenkomstig voornoemd artikel diende te worden gehoord omtrent haar gezins- en economische situatie, dat dit *in casu* niet gebeurd is. Zij meent dat de verwerende partij, alvorens een beslissing te nemen, gehouden was haar uit te nodigen voor een verhoor en stelt dat de verwerende partij in de bestreden beslissing geenszins motiveerde waarom zij *in casu*, overeenkomstig artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG, geen rekening hield met haar langdurig verblijf in België, met haar samenwoning met haar moeder enzovoort, dat er door de verwerende partij geen enkele afweging is gebeurd.

3.3.2. De Raad wijst erop dat de verzoekende partij niet nuttig kan verwijzen naar richtlijn 2003/86/EG en artikel 17 ervan. Uit artikel 1 van deze richtlijn volgt duidelijk dat deze enkel van toepassing is op de gezinshereniging met derdelanders die wettig op het grondgebied van de lidstaten verblijven. De richtlijn is dus niet van toepassing op de gezinshereniging met Belgische onderdanen, zoals hier het geval is.

Het betoog dat de gemachtigde de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting, de hoorplicht, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel en de rechten van verdediging heeft geschonden door niet, overeenkomstig artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG, te motiveren waarom hij *in casu* geen rekening hield met “*verzoekers langdurig verblijf in België, met zijn samenwoning met zijn moeder, ...*” mist dan ook juridische en feitelijke grondslag. De gemachtigde was immers *in casu* niet gebonden door richtlijn 2003/86/EG.

3.3.3. Het derde middel is ongegrond.

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juli tweeduizend vijftien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER